

SOSIALURIN

Olje og atter olje

er dagens tema i Norge. Veiene er nesten bilfrie lørdags og søndager. Og fra nyttår blir det rasjonering og sparing som aldri før. Alle næringsveier trenger olje og lenge blir det til at den norske oljen kan gjøre noen forandring i situasjonen. Ja, oljen er sannelig blitt et sridsspørsmål i det storpolitiske spill.

Busser, jernbanen og det å gå

må til for å avvike den veldige juletrafiken i år. Og reservene er satt inn. På vestlandet og nordover er det mye sne og det skaper også vansker.

Ungdommen krever hus

Nå får det bli slutt med fagre løfter fra kommunens side mænt ungdommen i en av våre Østlandsbyene og forlanger at de får et sted at være. Det er et bestemt sted ungdommen vil ha råderett over. Tillegget har pensjonistene sitt tilholdssted der.

Oslos kjente politimester Johan Gjerde

er død bare 59 år gammel. Han har fulgt tjenesteveien helt opp fra patruljerende konstabel til

Noregs-nytt v. Fridtjof Diesen

det høyeste innen etatet og var en meget sindig og dyktig mann. Desverre fikk ikke Gjerde oppleve å se sitt håp en ny sentralpolitistasjon ferdig.

Sjøl kongen må ta sporvognen

når han skal ut å spore i høydene utenfor Oslo. Han er jo som kjent en meget god skiløper. — Alle sportsarrangement er må innskrenkes i denne sporingens tid.

SAS

har hatt et stort overskudd i år, og det er vi glade for, men neste år?

Så går det mot helg igjen

Alle blir så glade ved juletider og alle vil være snille. Tenk om vi kunne ta med oss den gleden hver eneste dag i hele året. Da tenker man på alle som faller utenom, de som fryser, ligger ute og bukker under for alkohol og narkotika som en fattig trøst. Vi som har det så godt og er frigit fra rusgiftene bør være taknemmelig og gi av vårt hjertelag og overskudd.

God helg og et velsignet nytt år til alle på Føroyar!

Fridtjof Diesen



Landsfelagið Javni heilsar øllum limum sínum og øllum, ið felagið hevur samarbeiðt við i hesum ári, takk fyr gott samstarv øll somul.

Sum serstakti nevna vit merkjasøluna i oktober, sum gav felagnum 50.304,01 kr. Her fara vit at takka øllum, ið tóku ser av söluni og øllum, ið keyptu

merkið og eisini hava nýtt tað i hesum døgum at seta á brov og pakkar.

Eitt annað fara vit eisini at nevna her, og tað er basarurin á Tvøroyri, sum Fiskepigernes Fagforening skipaði fyr til frama fyr Javna. Vit fingi i jólavikuni sendandi 23.400 kr., og var hetta úrtøkan av basari-

Próvtøkur

Á Føroya Sjómannsskúla hevur próvtøka verið fyr stýrimannum. Teir, ið hava staðð roynd ina, eru hesir:

Eiler T. Mikkelsen, Toftir Samuel i Homrum, Kollafirði Daniel J. S. Joensen, Oyndarfirði

Óli K. M. Djurhuus, Hósvík Hans M. Joensen, Vági Eyjohn Sivertsen, Klaksvík Mikkjal Olsen, Klaksvík Bergleif S. L. Jacobsen, Syðrugøta

Niels Jacob Michelsen, Tvøroyri Vilmond Sørensen, Húsavík Ebbe P. Michelsen, Tvøroyri Rúni T. Hentze, Argir Hanus V. He nesen, Toftir Jóannes Skaale, Tórshavn

Hesir fingi premiu:

Rúni Hentze, reisiskr.vima-

num, Útreiðslurnar, ið vóru, blvu goldnar av Fiskepigernes Fagforening. Vit takka fyr stórfingna gávu, takka tykkum ið fyrrekaðu og tóku alt stríðið á tykkum, takka øllum kring landið ið góvu lutir til henda basar og takka øllum, ið keyptu á basarinum á Tvøroyri.

Vð vón um gott samarbeiði i komandi ári ynskja vit øllum eitt gott nýggjár.

Nevendin.

skinu frá reiðarinum J. Lauritzen.

Jóannes Skaale, Parker fyllipennasett frá reiðarinum A. P. Møller.

Hans M. Joensen, gullmanchetknappar frá Dansk Styrmandsforening.

Eiler T. Mikkelsen, bólcina »Alisfrøð« frá Landsfelagsskapur føroysku fiskivinnuman.

Nýggj skeið til stýrman og skipsførara byrja týsdagin 8. jan. 1974.

SILVURBRÜDLEYP

Hjúnini Inga og Torkil Beder, prestur, Fuglafirði, kunnu nýggjársdag halda teirra silvurbrüdleyp. Tey eru burturstødd.



BERT SEYTJAN

Johnsigurd Johannesen týddi eftir Evu Steen

18. PARTUR

Tá Manja var komin innar i skógin og horvin úr eygsjon Bobs, gjordist hon brádliga var ug við okkurt, hon korti ni ikki visli, hvat ið var.

Hon helt seg hava vissu fyr, at hon hevði runnið langan tein. Og orsökini til, at hon ikki hevði latið hoyrt frá ser, var sera einföld.

Miðskeiðis millum seg og Bob, hevði hon horið eygað við okkurt skepils, sum gjordi hana redda.

Tað var ein maður, sum lá fjaldur i lynginum. Var at sammeta við eitt dyr. Har hann lá. — Ver kvírr! Ein rødd talaði orðini til Manju. Røddin var i henni. — Ver kvírr! Hann er vitandi um, at tú er nærindis. Bert veit hann ikki júst, hvat tú er. Rópar tú á Bob, so oválar tú teg. Og hann fær klørnar i teg. Áðrenn Bob er ter i nánd.

Uttan kortini beinleðis at siggja, hvør hann var, visli

Manja at siga frá. Allar kenslur hennara boðaðu frá tí. Tað var hasin sinnissjúki maðurin, sum aldri tóktist halda uppat við at gera teimum óndir — henni og faðir hennara — Magne Ákre!

Men hvussu kundi bera á, at hann var komin higar? Hann skuldi hava tilhald i Keypmannahavn. Hevði lögreglan sagt.

Manja biðaði i spennig.

Ákre hevði hoyrt rópini frá Bob. Júst av hesi orsök var hann kropin i lyngin.

Til tess at verða óseddur. Kortini var hann tað ikki!

Júst nú gjordi hann seg til reiðar at fara eftir henni.

Manja var um at missa vitið. Hon snúði ser á og byrjaði at renna. Ótaðist fyr skjóli sínum. Hon bert rann. Framvið teim óelands trønum.

Á einum sinni hevði hon ver ið i hornatøkum vð hann. Tað mátti ikki enduraka seg. Hon var eisini redd tá.

Hann nærkaðist. Tað styttist millum teirra.

Manja kund, ikki meiri og rópti:

— Pápi! Bob! Hjalpið mær!

Men i óviti sínum rann hon hurur frá teimum — Winter og Bob.

Kundi hon verða bjargað? Um hon rópi nú, fór Bob neyvnan at hoyra hana. Hon mátti finna ser skjól. Og síðan vera kvírr. Helst fór hatta at verða einasta bjarging hennara frá óhugnaliga veruleikanum. Hann nærkaðist framvegis. Stundum datt hon. Kom kortini á fótur aftur. Hvarja ferðina.

Ákre helt ikki uppat. Hann helt á at renna. Framvegis. Framvegis.

Manja móðdist alsamt. Móðin ávrikaði hjartasláttur hennara. Kortini helt hon áfram.

Winter, ið var vorðin vitiandi um nýggju viðurskiftin, kom stórlýypandi.

Eisini hann var reddur.

Hann leit seg i kring til tess

at koma eftir, um lögreglan hevði sett nøkur tiltøk i verk. At finna Ákre!

Men onki bar boð um hetta. Her var mannómt.

— Hjalpi! Fjart neyðarróp hoyrdist.

Winter steðgaði brádliga. Var tað ikki onkur, sum rópti um hjalp? Inni i skóginum? Ella mundi hann vera skeivur i meting sínari?

Hann byrjaði aftur at renna. Samstundis hugsaði hann um summardagin fyr fyra árum síðan. Júst ein dagur sum hesin.

Hann mintist ræðuliga rópini úr skóginum, tá Magne Ákre hevði fingið fat á hana. Og nú var tað Manja. Døttir hansara. Fór tað at endurtaka seg?

Hvør var henda røddin? Hann lurtaði aftur. Onkur rópti um hjalp úr skóginum.

Tað var visi!

Tað var hon!

Tað var Manja!!!

Winter dugði ikki at meta, hvaðan úr skóginum, rópini komu.

Har var Bob!

Eisini hann tóktist vera i villareid.

Teir hitust.

— Bob!

— Ja, harra Winter, stynjaði Bob.

Hann var reddur. Fullur av jva.

— Er Manja inni har? Eg men ni, saman við honum???

— Eg, eg...veit ikki. Winter, svaraði Bob, ræðsluslign.

— Við eitt misli eg hana úr eygsjon. Vt spældu... og brádliga

gjordist virt! Síðan hoyrði eg hana rópa um hjalp. Hvat er hent? Vía tygum at siga frá?

— Tað er hann, Bob, svaraði Winter. — Hasin Ákre.

Fyri lótu síðan fekk eg boð um, at Ákre als ikki hevur tilhald i Keypmannahavn. Men her. Og onga aðrastaðni.

— HJALP! Enn einaferð eitt neyðarróp.

Winter hevði hond sína fasta um annan armin á Bob:

— Kom...!

— Hatta er Manja.

Báðir runnu teir innar i skógin.

— — —

Manja hoyrði hundagoygg.

Tað mundi vera lögreglan. Hon hevði bert eittans i hugsan.

Hann mátti ikki fáa hendur á hana. Aftur rópti hon neyðarróp. Manja bløddi um andlit.

Hevði meinslað seg av teim nógvu tregðunum.

Eygu hennara vóru vorðin ávirkaði.

Nú fór hon at verða uttan vit. Hon kundi ikki meiri.

Ákre hevði lagt til merkis, at Manja var vorðin módd.

— Tíbeur, hugsaði hann.

Líkam hennara gjordi hann oran. Hon hevði kjóla uttan á tí.

Nú var bert favnur millum teirra.

Ákre tveitti seg fram móti henni. Fekk fattur i hár hennara og hevði hana til sín.

Endiliga cyðnaðist tað...

(Framhald)